

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 17 listopada 2023 r.

Pozycja 300

POSTANOWIENIE

z dnia 23 października 2023 r.

Sygn. akt Ts 1/22

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Pszczółkowski – przewodniczący
Bartłomiej Sochański – sprawozdawca
Bogdan Święczkowski,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 7 marca 2023 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej M.J.,

po s t a n a w i a:

uwzględnić zażalenie oraz nadać dalszy bieg skardze konstytucyjnej.

Orzeczenie zapadło większością głosów.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 31 grudnia 2021 r. (data nadania) M.J. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, zakwestionował zgodność:

– § 31 rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 2310, ze zm.) z art. 2 w związku z art. 92 ust. 1, art. 7 w związku z art. 92 ust. 1, art. 31 ust. 3 w związku z art. 2, art. 31 ust. 3 w związku z art. 7, art. 52 ust. 1 i 3 w związku z art. 2, art. 52 ust. 1 i 3 w związku z art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 7 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 98, poz. 602, ze zm.);

– art. 193 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm.) z art. 45 ust. 1 Konstytucji;

– art. 22 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 106, poz. 1148, ze zm.) w zakresie zwrotu „gdy wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości” z art. 42 ust. 2, art. 42 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 42 ust. 2 Konstytucji;

– art. 44 ust. 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p.TK) w zakresie, w jakim „przyjmuje się, że stanowi on delegację do stosowania w toku wskazanego w nim postępowania przepisów Ustawy Kodeks Postępowania Cywilnego (Dz. U.

1964 r. Nr 43, poz. 296) oraz Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005 r. Nr 167, poz. 1398)” z art. 45 ust. 1; art. 45 ust. 1 w związku z art. 7; art. 79 ust. 1 w związku z art. 7 Konstytucji;

– art. 117 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.) w zakresie, w jakim „przyjmuje się, że stanowi on delegację do stosowania w toku wskazanego w nim postępowania przepisów oraz Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 167, poz. 1398)” z art. 45 ust. 1 oraz art. 45 ust. 1 w związku z art. 7 Konstytucji;

– art. 398²³ ustawy – Kodeks postępowania cywilnego w zakresie zwrotu „jako sąd drugiej instancji” z art. 45 ust. 1; art. 45 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2; art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 1; art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji.

2. Zarządzeniami Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 28 lutego 2022 r. i sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 19 lipca 2022 r. skarżącego wezwano do usunięcia braków formalnych wniesionej skargi przez: podanie, czy od wskazanych w skardze konstytucyjnej ostatecznych orzeczeń zostały wniesione nadzwyczajne środki zaskarżenia (wraz z czterema kopiami); doręczenie: a) odpisów lub kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem załączników złożonych wraz ze skargą konstytucyjną (z wyjątkiem pełnomocnictwa, dowodu uiszczenia opłaty od pełnomocnictwa, sprzeciwu od wyroku nakazowego, wniosków, zażaleń, apelacji, skarg i innych pism procesowych skarżącego), b) kopii zarządzenia Sądu Rejonowego w T. z 22 sierpnia 2019 r. (sygn. akt [...]); wyjaśnienie, które z kwestionowanych przepisów i podniesionych zarzutów dotyczą wyroku z 1 czerwca 2021 r., a które postanowienia z 1 października 2021 r.

W pismach procesowych z 7 marca 2022 r. i 16 sierpnia 2022 r. (daty nadania) skarżący ustosunkował się do powyższych wezwań. Poinformował, że w przedmiotowej sprawie nie wniósł nadzwyczajnych środków zaskarżenia, złożył poświadczone za zgodność dokumenty, natomiast odnosząc się do ostatniej kwestii, ponownie przytoczył treść *petitum* skargi.

3. Postanowieniem z 7 marca 2023 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 24 marca 2023 r.) Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), odmówił nadania dalszego biegu skardze. Trybunał stwierdził, że skarżący, mimo prawidłowego wezwania, nie usunął braków formalnych skargi.

4. W piśmie z 31 marca 2023 r. (data nadania) skarżący wniósł zażalenie na postanowienie Trybunału o odmowie nadania skardze dalszego biegu, w którym stwierdził m.in., że:

– został niesłusznie wezwany do odniesienia się do argumentacji poszczególnych orzeczeń. Skoro bowiem „Trybunał Konstytucyjny jest sądem prawa, a nie sądem faktu”, to skarżący „nie mógł i nie powinien [odnosić] się polemicznie do treści ustaleń Sądów” (s. 3 zażalenia);

– „całość skargi oparto na jednej »sprawie« (...), która miała jedynie swe poszczególne etapy”, zatem chybione jest stwierdzenie, że są to sprawy odrębne, bez związku ze sobą (s. 3-4 zażalenia);

– zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz z przepisami u.o.t.p.TK skarżący miał prawo zakwestionować w jednej skardze kilka przepisów. Takie działanie jest nie tylko racjonalne, lecz także zasadne ekonomicznie (s. 4 zażalenia).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu. Nadto Trybunał wielokrotnie podkreślał, że zażalenie na postanowienie o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej powinno dotyczyć podstaw, na których odmowa ta była oparta, ponieważ przedmiotem postępowania zażaleniowego jest ustalenie ich prawidłowości.

2. Trybunał Konstytucyjny w obecnym składzie – po ponownym przeanalizowaniu materiału procesowego w niniejszej sprawie – nie podziela stanowiska zajętego w zaskarżonym postanowieniu z 7 marca 2023 r. Skarżący był bowiem wezwany do przyporządkowania kwestionowanych przepisów i podniesionych zarzutów do konkretnych orzeczeń ostatecznych i w piśmie z 16 sierpnia 2022 r. wskazany brak z formalnego punktu widzenia usunął. Na obecnym etapie postępowania oraz w świetle zaskarżonego postanowienia Trybunał abstrahuje od oceny czy i w jakim stopniu uzasadnienie zarzutów skargi oraz zawarta w skardze argumentacja jest wystarczająca i trafna. Skarżący sformułował skargę oraz dodatkowe pismo procesowe tak, jak potrafił, co na etapie wstępnej kontroli Trybunał uznaje za dostateczne. Wniesione zażalenie podważa zatem podstawę odmowy nadania skardze dalszego biegu.

3. Na zakończenie – dla porządku – skład orzekający zauważa, że nadanie skardze konstytucyjnej dalszego biegu na etapie kontroli wstępnej lub uwzględnienie zażalenia na postanowienie Trybunału o odmowie nadania skardze dalszego biegu nie wiąże składu orzekającego *in merito* (np. wyroki TK z: 21 czerwca 2017 r., sygn. SK 35/15, OTK ZU A/2017, poz. 51; 20 grudnia 2017 r., sygn. SK 37/15, OTK ZU A/2017, poz. 90; 23 maja 2018 r., sygn. SK 15/15, OTK ZU A/2018, poz. 35 oraz 28 czerwca 2018 r., sygn. SK 4/17, OTK ZU A/2018, poz. 43, a także postanowienia TK z: 18 grudnia 2018 r., sygn. SK 25/18, OTK ZU A/2018, poz. 82; 16 lipca 2020 r., sygn. SK 15/18, OTK ZU A/2020, poz. 29 oraz powołane tam orzecznictwo).

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił uwzględnić zażalenie i nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.